

Jag är inte deprimerad, jag är lycklig.

< TJUGO

FERDINAND

Text: Karin Grahn-Wetter

Foto: Ola Elmquist

På torsdag eftermiddag planerar mina kollegor vad de ska göra i helgen. Det är fest, Madde står på gästlistan till en galapremiär och kanske blir det fördrink på ett flott hotell. Jag tjuvlyssnar bakom datorskärmen. Jag är avundsjuk. Inte för att jag känner mig utanför, utan för att jag inte vill vara med.

Jag önskar ibland att jag också ville umgås, prata, hängla, diskutera och dricka mojitos med kändisar var- enda lördagskväll.

Jag går ensam längs med de breda gatorna sent på kvällen. Genom stora fönster blinkar neonfärgade lampor och dinglande glas. Isfläckarna blänker som olja på trottoarerna. Innanför glastrutorna är det varmt och trångt. I baren hänger glittrande ögonskuggor, musiken dunkar och svettiga kostymer beställer in en runda till. Jag klyver deras alkoholångande skratt och moln av cigaretttrök när jag passerar utanför dörren.

Det stör mig inte ens att de tycker synd om mig. Låt mig vara, låt mig se på. Jag har ljugit, rymt och gömt mig för att få gå här.

När jag var sex år sa jag till mina vänner att jag var för trött för att träffa dem. En dag blev mamma arg. Jag hade sagt till så många kompisar att jag inte orkade leka med dem, att deras mammor undrade om jag var sjuk. Jag ljuger fortfarande för att få vara ifred. Lögnerna är sämre idag än när jag var liten, kanske för att jag vill att sanningen ska lysa igenom.

Jag ljuger för att inte såra eller förolämpa dem, för att inte vara en kuf.

Jag behöver umgås med mig själv för att trivas med världen. Stora känslor landar inte i mig när jag är bland folk, de kommer efteråt, när jag går hem. Modig är tjuren Ferdinand som vågar sitta kvar under sin korrek och vara lycklig. Här går jag och ljuger för mina vänner för att få lugn och ro.

» Telefonen är ett djefla påfund!« härmar jag August Strindberg när mamma har jagat mig i ett par dagar. Jag stänger av den igen. Det är lätt att vara ensam så länge man kan välja bort det, säger mamma. Men sen är det ett helvete. Konstiga tankar börjar snurra i huvudet när man har umgåtts för länge med sig själv. Då kommer känslorna krypande, övergivenheten, bortglömd och meningslös. Då blir jag deprimerad, tror mamma.

Om jag skulle säga åt mina vänner att jag vill vara ifred slutar de snabbt att ringa, för de vill inte vara oönskade. När det blir tyst kommer jag att ångra mig, säger hon. När det inte längre är frivilligt, och då är det för sent.

Jag vill inte behöva stå där ensam när ödslighetskänslorna kommer. Jag fortsätter att ljuga och gömma mig när jag vill vara ifred. Jag ska gå på en annan fest, säger jag och slipper gå på galapremiär. Sen är jag ensam hela **lördagskvällen. Jag är inte deprimerad, jag är lycklig.**